

[Ole Bjørn Kraft.]

som har fundet Sted i Norge. Norge er maaske det af de nordiske Lande, der er mindst udsat, og hvor Forsvarsnihilismen har haft de bedste Vilkaar. Det er da heller ikke saa sjældent, at Modstandere af at øge det danske Forsvarsvæsen henviser til den Holdning, den norske Arbejderregering har indtaget. Hvad er der da i de sidste Aar sket i Norge? For det første vedtoges i Fjor en ekstra Bevilling paa 21 Mill. Kr., fordelt over tre Aar, til Forsvarsberedskabet, men til Trods herfor overvejer man nu atter en Forøgelse. Netop i disse Dage, hvor vi altsaa hernede behandler et konservativt Forslag om at søge Forhandlingstraaden mellem Oppositionen og Regeringspartierne og Regeringen selv knyttet paa ny, har den norske Arbejderregerings Statsminister, Nygaardsvold, sendt Partierne en Indbydelse til en fortrolig Forhandling saavel om de militære Bevillinger som om Midlerne til i Krigstilfælde at gøre Norge uafhængigt af Import. Hvor store Summer det drejer sig om, kan naturligvis ikke siges paa nuværende Tidspunkt, men man mener at vide, at Regeringen vil foreslaa en Nybevilling paa 35 Mill. Kr., hvoraf de 10 skal anvendes til civile Formaal, der har Betydning i Krigstilfælde. Saaledes rider Tiden hurtigt ogsaa i Norge. Hvad der i Fjor var usandsynligt, hvad der i Forfjor simpelt hen var en Umulighed efter den pacifistiske Indstilling, den norske Arbejderregering da havde, er i Dag Tidens Virkelighed. Norge gaar saaledes, synes det, under sin socialdemokratiske Forsvarsminister ind i Rækken af de nordiske Lande, der forstaaer, at Øgelse af Forsvaret er en Forudsætning for Trygheden og Sikkerheden, Friheden og Folkestyret.

Hvilken Betydning kan de Eksempler, jeg her har nævnt, nu have for os? For det første kan vi ikke være ligegyldige for det Eksempel, som de andre nordiske Lande nu giver os. Det kan ikke være uden Betydning, at den politiske Udviklingslinie i de øvrige nordiske Lande gaar i Retning af en Frigørelse fra Fortidens politiske Kamplinier. De Aarsager, der i Norge, i Sverige og i Finland har ført til, at Partierne lægger deres Strid til Side og enes om en Ordning af Forsvaret, virker fuldt saa stærkt i dette Land. Hvis vi ikke ogsaa viser os i Stand til at frigøre os fra disse Kamplinier, men i stædig Fastholden hver for sig af vor egen Opfattelse lader Striden gaa videre og derved undlader at skabe den Enighed i Nationen, som er nødvendig, saa er det et Vidnesbyrd om, at dansk Politik ikke længere har Evnen til at følge med

Tiden, at den er ved at stivne i Former, som kan blive skæbnesvangre. Det maa fylde os med Ængstelse og Usikkerhed over for Fremtiden, hvis vi giver os selv en saadan Attest for ikke at være i Stand til at frigøre os fra det, som binder os til Fortiden, og se Fremtiden i Øjnene, saaledes som den virkelig tegner sig.

Dernæst kan ingen i denne Sal, heller ikke den høje Regerings Medlemmer, være blind for, at den Holdning, vi indtager, de Beslutninger, vi træffer eller ikke træffer, ikke kan undgaa, hvad enten vi tilstræber det eller ikke, at paavirke vor Stilling i Norden og til Norden. Vi skal træffe vore Beslutninger først og fremmest af Hensyn til vor egen Stilling, som andre nordiske Lande træffer deres Beslutninger ud fra deres egne Forudsætninger, Muligheder og hele udenrigspolitiske Situation. Men vi kan ikke og bør ikke under disse Overvejelser se bort fra de Virkninger, som vore Handlinger vil faa for vort Forhold til det øvrige Norden, alene af den Grund, at dette Forhold til det øvrige Norden er af afgørende politisk, aandelig og økonomisk Betydning for os.

En snæver, rent egoistisk Betragtning nødvendiggor, at dette indgaar i vore Overvejelser. Selvfølgelig mener jeg, at vi som Medvogter af en fællesnordisk Kultur, en fællesnordisk Livsførelse og Historie har Pligter, som vi ikke har Ret til at se bort fra, men selv om man fra anden Side ikke vil anerkende den Betragtning, maa man anerkende Vægten af selve det nationale Hensyn, der gør det nødvendigt for os at tage i Betragtning vor Stilling i Norden og til Norden. Der er ingen Tvivl om, at den fortsatte forsvarspolitiske Svaghedstilstand, som ikke skyldes manglende Evne, men manglende Vilje, ikke vil kunne undgaa at udøve en skæbnesvanger Indflydelse paa vor Stilling som et nordisk Land og i det lange Løb vil isolere os i Norden. Jeg vil ikke først og fremmest spørge om, hvorvidt vi har Ret dertil, om det stemmer med vore Æresbegreber, vort Slægtskab med det øvrige Norden, men jeg spørger om, hvorvidt vi virkelig tilstræber eller vil lade det ske gennem vore Undladelsessynder, Ansigt til Ansigt med de Muligheder, en truende Fremtid indebærer med hele vor Stilling i Verden, at sætte vor nordiske Position paa Spil.

At Verdenspolitikken tvinger det øvrige Norden til at se Sagen saaledes, kan man ikke tvivle om. Der har ogsaa allerede lydt Røster for at lade Danmark sejle sin egen Sø og ikke længere regne med os i det nor-